

Sant Vicenç de Montalt, 15.10.95.

Estimat Joan,

com que no sé quan ens veurem (tot i que espero que no triguem gaire), i com que no estic gens segur que, el dia que això passi, m'hagi de recordar d'endur-me-n'ho per dur-t'ho, t'envio dues punyetetes.

L'una és una separata de les actes del segon simposi Carles Riba, amb els textos de les intervencions que Narcís Comadira, Francesc Parcerisas, Ponç Pons i un servidor vam fer en els preliminars d'una taula rodona. (La separata podria tenir títol: *Les liaisons dangereuses*.) S'hi diuen algunes coses que fan caure la cara de vergonya (i no me n'excloc: rellegint-ho, he vist que vaig ser massa tímid a l'hora de corregir la transcripció de l'enregistrament del discurs més o menys improvisat que vaig fer aquell dia).

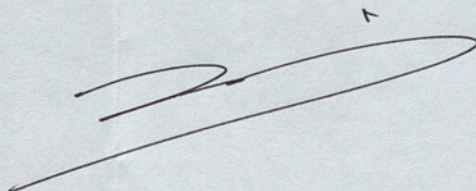
L'altra és el text que he enviat perquè figuri al volum d'actes del simposi sobre Carner en què vaig tenir el gust de compartir taula amb Enric Sullà i Dolors Oller. Si el llegeixes, veuràs que a la pàgina 4 esmento «algú» que ha defensat certa lectura de «Cel cobert». Aquest «algú» és Salvador Oliva, que en un article titulat «The use of rhetorical figures in the poetry of Josep Carner» (*Catalan Review*, Vol. VI, Núm. 1-2 (1992), 371-91) diu això que et copio (382s.):

It is the contemplation in solitude of a quite ordinary natural phenomenon which evokes the thought of the beloved, if only to wish that the loved one could share that vision. The red sunset, then, calls to mind the loved one; but the poem tells us this in reverse: it is the fact of thinking about her which provokes the red sunset. In this way, the poet gives a kind of cosmic power to the thoughts about love, which is capable of reminding the sun that it must show its power of being able to change the colour of the sky.

(La cosa no té gaire importància, i per això no acabo de referir-m'hi explícitament en el meu paper.) D'altra banda, hi trobaràs també un esbós de lectura d'aquell «Dia cobert» de què ja hem parlat, en què provo d'explicar-me per què crec, a desgrat del problema amb el passant i la veïna, que és realment un gran poema.

No te les prometiis gaire felices, però: aquests dos articles són realment punyetetes (no pas cuina acadèmica, però, que jo no faig carrera!), i ni com a tals punyetetes puc dir que me'n senti gaire content.

Una abraçada,

*